

Пролог

К оли ангели зійшли на Землю, люди нестямно раділи. Вони були щасливими й вірили в обіцяне відпущення усіх гріхів. Утім, ангели ніколи й не збиралися звільняти нас від чогось, а ізолювали Венецію від решти світу й повернули нас до середньовічного способу життя. Мені було тоді десять.

Не знаю, що трапилося з рештою світу, але припускаю, що там велося не інакше. Але мені вже ніколи не довідатися. Літаки, телебачення, телефони — усього цього більше немає.

Упродовж перших трьох років свого панування ангели жорстоко боролися з нами. Ми для них — помилка в Божих планах і не варті заселяти Землю. Ми недостатньо сильні, недостатньо розумні, недостатньо

красиві. Ми не можемо літати, і ще ніхто з нас не поставав перед Богом лицем до лиця. Тому ці небесні створіння і стверджують, що ми лише хиба. Після вторгнення на вулицях Венеції загинула незчисленна кількість люду. Вода в каналах побагровіла від крові покійників. У той час наші батьки веліли мені із сестрою і братом сидіти за зачиненими дверима. Ми по-тай жили в бібліотеці Святого Марка, одразу навпроти собору Святого Марка. З вікон ми могли спостерігати, як ангели зруйнували куполи собору і спорудили в його нутрощах арену. Тепер людей вирізають не на вулицях, а на посвяченій землі для втіхи ангелів і тих осіб, які надто швидко забули безчесні вчинки божественної раті. Архангел Гавриїл наказав убити нашого батька, коли той попросив у нього бути милостивішим до людей. Доти на арені вже вбили чимало його друзів. Учені, митці, лікарі. Ті чоловіки й жінки, які не мали жодних шансів проти ангелових воїнів. Сторожа Гавриїла прогнала батька з Палацу дожив і переслідувала його венеційськими провулками, аж поки він не здався. Ціле життя батько присвятив ученню про ангелів, був одержимий ними. Він сподівався, що матиме змогу вести з Рафаїлом або Гавриїлом диспути про сотворіння світу. Але ці ангели не мали жодного зацікавлення у таких розмовах. Коли тато помер, мені було тринадцять.

Після батькової смерті матір узялася вчити мене битися на мечох. В одному з приміщень бібліотеки вона навчила мене оборонятися від ангелів і боронити сестру та брата. Мама була безжальною: бай-дуже, як боліли мої м'язи, наскільки я знемагала від

утоми і скільки благала її відпустити мене поїсти чи попити. Доки я не виконувала щоденної бійцівської програми, мама залишалася непохитною. Вона наказувала мені стрибати на одній нозі всіма залами й усіма сходами бібліотеки. Вона зав'язувала за спину мою праву руку на кілька тижнів, щоби я навчилася не менш майстерно битися лівою. Вона змушувала мене плавати Гранд-каналом посеред ночі та з молодиком на небі. Мама тренувала мене доти, доки одного дня я не перемогла її, приставивши до горла меч. Тієї самої ночі вона зникла й не залишила мені нічого, крім листа з настановою наглядати за братом і сестрою й охороняти їх ціною власного життя.

Це трапилося наступного дня після мого п'ятнадцятиріччя.

Відтоді сплило три роки. Три роки, упродовж яких я щотижня стаю на двобій з ангелом.

Те, що я досі жива, — це, власне кажучи, просто диво.

Розділ I

Рев глядачів проникає до атріуму собору Святого Марка, де я разом з іншими чекаю на початок свого поєдинку. Серце б'ється голосно й рівномірно. Намагаюся зосередитися на ритмічному стукотінні й відкинути все інше, проте сьогодні мені це не надто вдається. Прислухаюся до дзвону мечів за воротами зі знайомими простими квадратами й уявляю, що відчуваю запах крові людей, які там, усередині, позбуваються життя. Ангели щодня влаштовують ігри, які лиховісно називають битвами. Це відволікає людей від роздумів про те, хто винен у їхній нікчемній долі, і щодня демонструє нам ангельську божественну вищість. Вони, найпевніше, реготали до знемоги, коли вперше ввійшли до

найбільшого Божого дому Венеції, угледіли мозаїки й усе те золото, яким ми, люди, вшановували нашого спільного Творця. Дитинні зображення ангелів, які геть не відповідали «прекрасній» дійсності. Сьогодні можна розгледіти лише тіні колись таких розкішних оздоблень, бо ангелам було байдуже на наше поклоніння. Вони знищили куполи величезної церкви, як і більшу частину мурів усередині. Упродовж багатьох днів ми чули гуркотіння і галас будівельників, адже поверх решток муру собору ангели веліли спорудити довкола ряди сидінь, які начебто витали в повітрі. З будь-якого місця відкривався пречудовий вигляд на нутрощі собору, а разом і на поєдинки.

Мене засліплює сонячне світло, коли ворітця відчиняються й виносять поранених і загиблих. Упродовж трьох років я раз на тиждень стаю до бою і досі мені збіса таланило. Але якщо я щось і знаю, то це те, що кожна біла смуга колись закінчується. Я бачила надто багато людських смертей, щоби жити ілюзіями. Підводжу голову й на якусь мить підставляю обличчя сонцю, щоби його промені зігріли мене. Тоді міцніше беруся за меч і щит. Лунають барабани і фанфари, й моїми жилами, наче розпечений свинець, розтікається страх. І так щоразу, хоча можна було б подумати, що після стількох боїв, у яких я брала участь, я вже звикла. Намагаюся не допускати цього страху. Він уб'є мене швидше, ніж меч ангела.